1

Starbucks v Angelu najdete na rohu rušné křižovatky Pentonville Road a Upper Street. Je zasazený hluboko do kanceláří okolo a světlo padá dovnitř proskleným průčelím. Výdejový pult je v přízemí, když však vystoupáte do prvního patra, naskytne se vám výhled dolů do ulice a na davy lidí kolem stanice metra Angel. Naproti Starbucks stojí Angel Square, rozlehlá budova prapodivného tvaru s oranžovožlutým exteriérem, navíc osazená věží s hodinami. Ta naopak shlíží dolů na City Road, dlouhou hlavní silnici spojující King's Cross a City. Bylo jedenáct dopoledne a ranní špička už dávno minula, ulice a chodníky ale byly pořád přecpané a přes sklo doléhalo tlumeně dovnitř vrčení motorů.

Uvnitř kavárny panoval klid. Dvě ženy v kostýmcích se spolu bavily nad latte a muffiny a netečně vypadající muž s šedivějícími vlasy se schovával za *Timesy*. Nějakého studenta naprosto uchvátil jeho notebook, zatímco tři muži v oblecích se skláněli nad stolem plným tabulek a na pití přitom dočista zapomněli. Z reproduktorů se linula tichá hudba a zdola se neslo rachocení šálků a kávovarů. A blízko okna, na místě, odkud bylo možné sledovat jak ulici, tak nově příchozí, jsem seděl já.

Rád si tu domlouvám schůzky. Snadno se sem dostanu, je odsud hezký výhled a podnik nabízí tu správnou rovno-

váhu mezi veřejným místem a soukromím. Obvykle je tu ticho – většina trendy lidí dává přednost kavárnám o kus dál na sever na Upper Street – ale ne zase tak ticho, aby lidi napadaly hlouposti. Asi by se mi tu líbilo ještě víc, kdybych pil kafe. Na druhou stranu, vzhledem k tomu, jak rádi si lidi stěžují na Starbucks, možná taky ne.

Už jsem zkontroloval své okolí i ostatní hosty, když tedy vešla dole dovnitř žena, mohl jsem se soustředit jen na ni. Když jste obdaření věšteckou magií, nabízí se vám dva způsoby, jak někoho sledovat: můžete se podívat do budoucností, ve kterých vy přistoupíte k němu, nebo do těch, ve kterých on přistoupí k vám. První metoda je užitečnější, když toho člověka chcete jen líp poznat; druhá, když chcete zjistit, co má za lubem. Já si vybral tu první, ve chvíli, kdy ta žena vystoupala do prvního patra, jsem ji tak studoval už skoro minutu.

Vypadala dobře – *fakt* dobře. Měla zlaté vlasy a ostře řezané rysy, které ve mně vyvolávaly dojem staré anglické aristokracie. Její krémově bílý kostýmek patrně stál víc než celý můj šatník a všichni v místnosti se za ní otáčeli, jak šla kolem. Muži zapomněli na své tabulky a ženy přestaly klábosit a sledovaly ji přimhouřenýma očima. Za cvakání podpatků došla až k mému stolu, zastavila se a zadívala se dolů na mě. „Alex Verus?“

„Přesně ten,“ potvrdil jsem.

Sedla si naproti mně a kolena přitiskla k sobě. Cítil jsem, jak všichni kolem srovnávají ženiny šaty s mými zmačkanými kalhoty a svetrem. Když se teď ocitla na mojí úrovni, poznal jsem, že za její výšku nemohly jen podpatky: byla opravdu vysoká, skoro stejně vysoká jako já. Neměla u sebe nic než malou kabelku. „Kávu?“ nabídl jsem.

Pohlédla na tenké zlaté hodinky. „Mám jenom půl hodiny."

„To mi vyhovuje." Opřel jsem se dozadu. „Co kdybyste mi pověděla, o co vám jde."

„Potřebuju…"

Zvedl jsem ruku. „Doufal jsem, že byste se mohla napřed představit."

Očima jí problesklo podráždění, zase ale rychle zmizelo. „Jsem Crystal."

Už jsem její jméno znal. Popravdě jsem za poslední dva dny, které uběhly od chvíle, kdy mě kontaktovala a požádala o schůzku, dělal, co mohl, abych o ní zjistil co nejvíc. Věděl jsem, že je světlý mág a že patří ke „šlechtě" se spoustou konexí. Věděl jsem, že se drží stranou politikaření Rady, třebaže v ní má přátele. Věděl jsem, jaký typ magie používá, kde v Anglii žije, a dokonce i to, kolik jí je let. Co jsem nevěděl, bylo, nač potřebuje mě, a právě kvůli tomu jsem byl tady. „Tak co pro vás mohu udělat?"

„Předpokládám, že jste slyšel o Bílém kameni?"

„O tom turnaji?"

Crystal kývla. „Nemá teď někdy začít?" zeptal jsem se.

„Zahajovací ceremoniál se koná tento pátek," řekla Crystal. „Ve Fountain Reach."

„Dobře."

„Fountain Reach je moje rodinné sídlo."

Zvedl jsem obočí. „Dobře."

„Chci, abyste mi pomohl na tu událost dohlédnout," řekla Crystal. „Je nesmírně důležité, aby všechno proběhlo podle plánu."

„Jak dohlédnout?"

„Poskytnout dodatečnou ochranu. Věštec by se na to skvěle hodil."

„Ovšem," řekl jsem. V poslední době to slýchám často. Lidé se dozvědí, co umím, a hned předpokládají, že jsem bojový mág. No, je pravda, že jsem mág a zapojil jsem se do bojů, a dokonce je pravda i to, že jsem bojoval s bojovými mágy, neznamenalo to ale, že bych sám byl bojový mág. „Já nejsem žádný bodyguard."

„Neočekávám, že byste osobně bojoval," ujistila mě Crystal. „Sehrál byste spíše roli… bezpečnostního poradce. Vaším úkolem by bylo varovat mě před možnými problémy."

„Jakými problémy?"

„Očekáváme, že na turnaj dorazí víc než stovka mágů. Noviců i tovaryšů a taky několik zástupců temnoty." Crystal sepnula ruce. „Budou spolu soupeřit. A je možné, že někteří účastníci dají své zášti průchod i mimo arénu."

Znělo mi to jako návod na potíže. „A zastaví je…"

„Bojoví mágové Rady. Jsme si dobře vědomi potenciálních problémů. Budeme mít dostatečně silou ochranku. Jenom se potřebujeme ujistit, že bude ve správnou chvíli na správném místě."

„Neobdrželi jste žádná varování nebo výhrůžky?"

„Nic takového. Zatím se neobjevil ani náznak problémů a my bychom rádi využili vašich dovedností, aby tomu tak i zůstalo."

Zvážil jsem to. V minulosti jsem se turnajům světla obvykle vyhýbal; podle mých učitelů představovaly jenom ztrátu času a já s nimi obecně souhlasil. Jenže pokud se ho měli účastnit novicové, můj přístup to trochu měnilo. Snažit se chránit dospělé mágy byl nevděčný úkol, jenže učedníci byli něco docela jiného. „Co přesně byste ode mě očekávala?"

„Jen abyste dohlédl na hosty. Případně provedl menší

šetření, kdyby se objevil problém. Naší hlavní starostí je ochránit mladší učedníky a doufali jsme, že byste nám s tím mohl pomoct."

Začal jsem kývat hlavou – a zarazil se.

Crystal se na mě zadívala. „Děje se něco?"

Chvíli jsem mlčel, pak jsem se na ni usmál. „Ne. Vůbec ne. Zmínila jste se o šetření."

„U některých mágů je pravděpodobnější, že vyvolají potíže, než u jiných. Nepodezříváme nikoho konkrétního, je ale pravděpodobné, že se objeví věci, které naši pozornost k někomu nasměřují. Pokud k tomu dojde, bylo by velmi užitečné, kdybyste nám o té osobě mohl zjistit něco víc. Pozadí, konexe, podobné věci."

„Předpokládám, že vaše sídlo má vlastní personál?"

„Ach, ano, o všechno se postará služebnictvo. Vás bychom považovali za jednoho z hostů."

„Říkala jste, že zahajovací ceremoniál se koná tento pátek. Hosté dorazí kdy? Ve stejný den?"

„Správně." Crystal se uvolnila; pohovor probíhal dobře. „První hosty očekáváme hned ráno, samozřejmě čím dřív dorazíte, tím líp."

„A odměna?" Měl jsem na mysli hotovost, a to co nejrychleji.

„Budoucí služba, jako obvykle. Pokud byste ale dal přednost něčemu hmotnějšímu, i to je zcela přijatelné."

„Dokdy byste mi mohli zaplatit?"

„Samozřejmě hned."

„No." Usmál jsem se na Crystal. „Tak to bychom měli."

„Výtečně. Takže přijedete?"

„Ne."

Z Crystaliny tváře zmizel úsměv. „Promiňte?"

„No, obávám se, že tu máme pár problémů." Nedbale

jsem se předklonil. „Prvním je, že mě za posledních několik měsíců oslovilo s podobnou nabídkou hodně lidí. A třebaže se všichni zdáli naoko skvělí, posledních několik zakázek, které jsem přijal, dopadlo… no, řekněme, že si tu zkušenost nechci zopakovat."

„Pokud máte domluveného něco jiného, určitě bychom mohli…"

„Ne, nemohli. Druhým problémem totiž je, že mi od chvíle, co jste se posadila, čtete myšlenky."

Crystal strnula. „Obávám se, že nechápu," odvětila nakonec.

„Ach, byla jste velmi opatrná," ujistil jsem ji. „Hádám, že většina mágů by si toho ani nevšimla."

Crystal se nehýbala a já sledoval vír různých budoucností. Útěk, boj, výhrůžky. „Klid," řekl jsem jí. „Kdybych s vámi chtěl bojovat, neřekl bych vám to."

Budoucnosti se ještě chvíli měnily, pak se ustálily. „Omlouvám se," řekla Crystal. Odrhnula si vlasy dozadu a zatvářila se lítostivě. „Vím, že bych to neměla dělat, ale bála jsem se, že odmítnete." Zadívala se mi úpěnlivě do očí. „Potřebujeme někoho tak schopného, jako jste vy. Prosím – nepomůžete nám?"

Dlouze jsem se na Crystal zadíval. „Ne," řekl jsem nakonec. „Nepomůžu. Sbohem, Crystal."

Z Crystaliny tváře opět zmizel úsměv a tentokrát se nevrátil. Chvíli na mě bezvýrazně hleděla, pak plynule vstala a za opětovného cvakání podpatků na podlaze odkráčela.

Věděl jsem, že Crystal je mág mysli, přesto jsem si jejích čar nevšiml. Aktivní magii mysli, nejrůznější ponouknutí, je snadné odhalit, když víte, po čem se dívat, nachytat při činu mága, který umí pasivně číst myšlenky vysílané ostatními je však mnohem obtížnější. Jediné, co

mě varovalo, že se tu něco děje, byl fakt, že Crystal byla až moc dobrá. Ve skutečném rozhovoru vám nikdo nikdy neřekne *přesně* to, co chcete slyšet.

I její poslední reakce mě zarazila. Napadlo mě, že vzhledem ke své magii a svému vzhledu není Crystal patrně zvyklá nedostat, co chce. Jestli se ještě někdy setkáme, měl bych si na ni radši dávat pozor.

Najednou jsem si všiml, že na mě všichni v kavárně civí. Chvíli jsem přemítal proč, pak jsem se pro sebe usmál, neboť jsem si uvědomil, jak to muselo z jejich pohledu vypadat. Nechal jsem pití na stole, sestoupil pod jejich upřenými pohledy do přízemí a vyšel ven do londýnských ulic.

Podobné nabídky jsem dříve nedostával. Ještě před rokem jsem i celé týdny nespatřil jediného mága. V magické společnosti mě nikdo neznal a obecně mi to tak i vyhovovalo.

Těžko říct, co se změnilo. Myslíval jsem si, že za to může ta záležitost se splétačem osudu, při pohledu zpět však mám pocit, že to má spíš co dělat se mnou. Možná mě už prostě unavilo být sám. Ať už tomu bylo jakkoli, znovu jsem se zapojil do magického světa a začínal jsem získávat jistou pověst.

I když nezbytně ne *dobrou* pověst. Splétače osudu jsem získal v boji s opravdu silnou konkurencí, přičemž jsem si nadělal pár fakt mocných nepřátel, z nichž jeden se před pěti měsíci obrátil proti mně. Světlý bojový mág jménem Belthas se pokusil získat jeden fakt hnusný rituál, a protože jsem se ho rozhodl zastavit, došlo mezi námi k boji. Když se usadil prach, Belthas byl pryč.

V tu chvíli si mě ostatní mágové začali všímat. Belthas

byl dobrý – *fakt* dobrý, byl jedním z nejnebezpečnějších bojových mágů v zemi – a o mě se najednou zajímala spousta lidí. Koneckonců pokud jsem porazil někoho, jako byl Belthas, mohl ze mě být užitečný nástroj, stačilo mě jen přetáhnout na svoji stranu. A pokud by to *nevyšlo*… no, i s tím by se dalo něco dělat.

Zničehonic jsem musel začít politikařit. Přijmout práci znamenalo být spojován s osobou, pro kterou jsem pracoval. Odmítnout znamenalo riskovat urážku. Ne všechny nabídky práce byly navíc milé. Nejednoho temného mága napadlo, že když jsem odstranil jednoho světlého, mohl bych být ochotný zbavit se několika dalších, a povím vám, tihle lidi nepřijímají odmítnutí *vůbec* dobře.

Jenže já nejsem v politice úplný nováček. Svá učednická léta jsem strávil u temného mága jménem Richard Drakh, v prostředí, kde důvěra byla sebevraždou a soupeřilo se přímo na život a na smrt. Ve vztazích mi to způsobilo několik velkých problémů, nic mě však nemohlo připravit líp na mocenský boj a manipulaci. Crystal nebyla první, kdo se mě pokusil využít – a nebyla ani první, kdo se dočkal nemilého překvapení.

Zrovna teď jsem ale neměl na podobné věci náladu. Vytěsnil jsem Crystal z mysli a šel jsem najít svoji učednici.

Mágové nemají žádnou hlavní základnu – žádné centrální sídlo ani nic takového. Místo toho vlastní Rada nemovitosti po celé Anglii a mezi nimi rotuje. V tomto případě šlo o starou tělocvičnu v Islingtonu, budovu podobnou krabici ze zašlých červených cihel, zastrčenou v uličce. Muž na recepci při mém příchodu vzhlédl. „Dobrý, pane Verusi. Hledáte studenty?“

„Jo. A chlápka, který na mě čeká."

„Ach. Hm, nemám mluvit o…"

„Jo, já vím. Díky." Otevřel jsem dveře, zase je za sebou zavřel a zadíval se na muže opřeného o stěnu chodby. „Víte, na někoho, kdo není věštec, víte zatraceně hodně o tom, kde mě najít."

Talisid je středního věku, ustupují mu vlasy, a kdykoli ho vidím, vypadá, jako by měl na sobě stále stejný tuctový oblek. Posadit mu na nos brýle, připomínal by učitele matiky nebo možná účetního. Na první pohled se nezdá, něco v jeho očích však naznačuje, že je toho na něm mnohem víc.

Nemám nejmenší zdání, co si mám o Talisidovi myslet. Je napojený na jistou mocnou frakci Rady, o co jí ale jde, to nevím. „Verusi," pozdravil mě Talisid a kývl. „Máte minutu?"

Vykročil jsem ke dveřím na druhém konci chodby. Talisid se ke mně přidal. „Když už jste jednou tady," řekl jsem. „Hádám, že jsem v maléru nebo v něm brzo skončím."

Talisid potřásl hlavou. „Řekl vám už někdo, že jste neskutečný cynik?"

„Rád si myslím, že se učím ze zkušenosti."

„Nikdy jsem vás nenutil vzít nějakou práci."

„Já vím."

Dveře vedly na schodiště. Úzkými okny s mrazovým sklem vnikaly dovnitř sluneční paprsky a odhalovaly zrnka prachu vířící ve vzduchu. Jak jsme se vydali nahoru, dopadaly i na nás, střídavě jsme se tak ocitali na světle a ve stínu. „Fajn," řekl jsem. „Do toho."

„Byl bych rád, kdybyste mi s něčím pomohl, pravděpodobně ale půjde o složitou a nebezpečnou práci," řekl

Talisid. „Navíc se na ni vztahuje přísné utajení Rady. Nesmíte nikomu sdělit podrobnosti, a dokonce ani to, že pro nás pracujete."

Ohlédl jsem se přes rameno a zamračil se. „Proč takové tajnůstkářství?"

„Až uslyšíte podrobnosti, pochopíte. Jestli ten úkol přijmete nebo ne je na vás, utajení ale ne."

Zvážil jsem to. „Co Luna?"

„Radě by bylo milejší, kdyby se okruh osob, které vědí, co se děje, omezil na minimum," řekl Talisid. „Vzhledem k… povaze problému ale věřím, že by vaše učednice mohla pomoct." Talisid se odmlčel. „Ocitne se tak ale ve větším nebezpečí."

Dostali jsme se do nejvyššího patra a zastavili se u dveří do tělocvičny. „Budu o kousek dál v chodbě," řekl Talisid. „Až se rozhodnete, přijďte za mnou."

„Vy nejdete dovnitř?"

Talisid zavrtěl hlavou. „Čím míň lidí bude vědět, že jsem do celé věci zapletený, tím líp. Uvidíme se za dvacet minut."

Zamračeně jsem sledoval, jak Talisid odchází. Pracoval jsem pro něj už dřív, a třebaže většina úkolů dopadla víceméně úspěšně, nebyly bezpečné. Vlastně byly mimořádně rizikové. Jestli tuhle práci označil za „složitou a nebezpečnou"… Otočil jsem se a strčil do dveří.

V horní tělocvičně se dříve trénoval box. Ze stropu visely řetězy, těžké pytle však byly pryč a stejně tak i centrální ring. Na podlaze ležely žíněnky a okny shora proudilo dovnitř světlo. Na obou koncích tělocvičny byly umístěny tři metry vysoké hranaté keramické konstrukce připomínající obrovské ladičky.

Uvnitř bylo pět studentů a jeden učitel. Tři studenti

stáli u vzdálené stěny: malá Asiatka s kulatým obličejem, blonďatý kluk s brýlemi a dalších chlapec s tmavou kůží Inda a v sikhském khaki turbanu, který se držel okatě stranou od prvních dvou. Všichni vypadali asi na dvacet. Neznal jsem jejich jména, viděl jsem je už ale tolikrát, že jsem v nich poznal starší žáky učednického programu.

Další dívku jsem znal trochu líp. Byla vysoká a štíhlá, černé vlasy jí padaly na ramena a jmenovala se Anne. A vedle ní (i když ne příliš blízko) stála moje učednice Luna.

Poslední osobou v místnosti byl učitel. Bylo mu kolem třiceti, byl dobře oblečený a vypadal zámožně, měl krátké tmavé vlasy a olivově snědou pleť, a když jsem vešel, rázem zmlkl. Stejným směrem jako on se zvědavě obrátilo pět párů očí.

„Ahoj, Lyle," pozdravil jsem. „Nevěděl jsem, že ses dal na učení."

Lyle zaváhal. „No…"

Mávl jsem rukou. „Nenech se rušit. Jen pokračuj." Našel jsem si místo u stěny a opřel se o ni.

„Hm." Lyle pohlédl ze mě na studenty. „Tedy. Jde o to… No, jak jsem… Ano." Zakoktal se, neboť jsem ho očividně vyvedl z míry. Lyle nikdy neměl rád překvapení. Sledoval jsem ho se zvednutým obočím a mírně tázavým výrazem. Necítil jsem žádnou potřebu ulehčit mu to.

Lyle byl jedním z prvních světlých mágů, s nimiž jsem se seznámil, když mě Richard Drakh uvedl do magické společnosti. Oba jsme tehdy byli puberťáci, Lyle ovšem měl několik let zkušeností navíc: talent se u něj projevil dřív než u mě a měl tak čas naučit se politikařit. Já byl temný učedník, a třebaže nikdy nebylo pochyb o tom, že Lyle bude usilovat o to stát se členem Rady, stali se z nás

přátelé. Oba jsme spoléhali spíše na chytrost než na sílu a naše typy magie se hezky doplňovaly. Bohužel se ukázalo, že naše cíle už tak kompatibilní nejsou.

V tu dobu jsem se pořád snažil zorientovat a nebyl jsem si jistý, čím vlastně chci být. Na druhou stranu Lyle to věděl přesně: chtěl postavení, postup, prestiž a místo v byrokratickém aparátu Rady, které by mu umožnilo vypracovat se nahoru. A když jsem ztratil Richardovu přízeň a spolu s ní i veškeré postavení, kterého jsem dosáhl, musel si Lyle vybrat mezi mnou a ambicemi. Kdyby mě podpořil, zaplatil by za to. Takže když jsem se objevil, osamělý a zoufalý, Lyle jednoduše předstíral, že mě nevidí. Podle magických zákonů je vztah mága a učedníka posvátný. Za učedníka nese odpovědnost pouze jeho mistr, nikdo jiný. Já se Richardovi vzepřel, uprchl jsem před ním, a Richard tak se mnou mohl naložit podle své vůle. Světlí mágové věděli, že si Richard pro svého uprchlíka přijde, proto mě vyhodili… a čekali, až to se mnou skoncuje.

Jenže se stalo něco, s čím ani světlí, ani temní mágové nepočítali. Když Richard poslal Tobruka – nejkrutějšího a nejmocnějšího ze svých čtyř učedníků – aby mě zabil, zemřel Tobruk a ne já. A následně, místo aby se mi Richard pomstil, sebral své zbývající dvě učednice, Rachel a Shireen, a zmizel. Já byl živý, v bezpečí… a sám.

Podle magických zákonů jsem technicky vzato neprovedl nic špatného. Pro učedníka není nezákonné úspěšně se ubránit svému mistrovi; jenom se to stává tak zatraceně zřídka, že se nikdo neobtěžoval takovou situaci ošetřit zákony. Já ale porušil tradici starší než zákon. Učedník má svého mistra poslechnout úplně ve všem, v dobrém i ve zlém, žádný jiný mág se mě proto nechtěl ujmout – ko-

neckonců když jsem se vzbouřil proti jednomu mistrovi, mohl jsem se vzbouřit i proti dalšímu. Navíc si nikdo nebyl tak úplně jistý tím, co se vlastně stalo s Richardem. Možná zmizel jednou provždy – nebo se taky mohl zničehonic znovu objevit a v tom případě nechtěl být nikdo v mojí blízkosti. A tak se ode mě ostatní mágové znovu distancovali a čekali.

Čekali a čekali a čekali tak dlouho, až na mě zapomněli, a já tomu tehdy byl rád. Začal jsem si budovat nový život. Cestoval jsem, prožíval dobrodružství. V důsledku jednoho z nich jsem zdědil obchod, malý podnik v boční uličce v Camden Town. Plánoval jsem si ho nechat jenom několik měsíců, jenže z měsíců se staly roky a já si uvědomil, že se mi líbí, co mi přináší. Obchod a byt nad ním se staly mým útočištěm, pak mým domovem. Našel jsem si nové přátele. Postupně jsem si začal zase vzpomínat, jaké to je být šťastný.

A pak jednou ke mně do obchodu napochodoval Lyle a vtáhl mě zpátky do magického světa s jeho politikou, aliancemi a hrozbami. Tentokrát jsem byl připravený. A tentokrát jsem ke svému překvapení zjistil, že mě to baví.

Vytrhl jsem se z úvah. Lyle mluvil a zdálo se, že získal zpět sebejistotu, přestože by mu zjevně bylo milejší, kdybych tu nebyl. „… pamatujte si, že v souboji zastupujete jak svého mistra, tak Radu," říkal Lyle. „Vím, že někteří z vás si tím prošli už dřív, je ale velice důležité, aby vaše vystupování bylo dokonalé. Projděme si znovu pozdravy… Ano?"

Ruku zvedla Luna. „Hm," řekla Luna. „Mohl byste nám vysvětlit, jak duely probíhají?"

Lyle na ni zamrkal. „Jak to myslíš?"

Luna se rozhlédla a zjistila, že na ni všichni hledí. „No…“ Zdálo se, že opatrně volí slova. „Vysvětlil jste nám proces selekce. A rituály, pozdravy a odchod na konci. Ale co ta část uprostřed?“

„Jaká část?“

„No… samotný duel.“

„Tedy, to záleží.“ Lyle se tvářil zmateně. „Styly se mění a tak. Osobně si myslím, že ze všeho nejdůležitější je to, jaký uděláte dojem.“

„Měli jsme dneska cvičit na turnaj,“ ozval se mladý Sikh. Zněl nepřátelsky.

„Ach.“ Lyle se rozhlédl. „No, hm… ano, tak možná cvičný souboj.“ Lyle rychle pohlédl na Lunu, pak ukázal na zbývající dvě děvčata. „Natasho a, hm, Anne. Co kdybyste šly jako první?“

Natasha, dívka s kulatým obličejem, pohlédla v očekávání na Anne. Ta lehce sklopila hlavu. „Omlouvám se, ale nemůžu.“

Natasha vydala neslušný zvuk a kluk v brýlích protočil očima. „Ach, Bože, už zase.“

„No…“ Lyle se tvářil zaskočeně. „Existuje nějaký lékařský důvod…?“

„Je v pohodě,“ ozvala se Natasha. „Prostě to jenom neudělá.“

„Anne?“ řekl Lyle. „Máš nějaký důvod?“

„Omlouvám se,“ zopakovala Anne. Měla měkký, tichý hlas. „Nechci působit problémy.“

„Nejsou to žádné problémy,“ namítl Lyle zamračeně. „Pokud ty nebo tvůj mistr neudáte pádné námitky, máš povinnost se zúčastnit.“

Anne neodpověděla. „Tak fajn,“ řekl Lyle a ukázal doprostřed tělocvičny. „Do toho.“

Žádná odpověď. „Anne?“ vyjel na ni Lyle podrážděně. „Slyšela jsi mě?“

Anne stála a mlčky na Lylea hleděla. „To je rozkaz,“ upozornil Lyle a ukázal na žíněnky. „Pojď sem a předveď se.“

Anne se stále nepohnula a Lyle tam stál s napřaženou paží. Vypadal docela směšně a všichni ostatní v místnosti ho pozorovali. Lyle zaváhal, pak rychle nechal paži klesnout. „Anne, uděláš, co po tobě chci, prosím?“ Asi to chtěl říct autoritativně, vyznělo to však jako prosba.

Anne mlčky zavrtěla hlavou. „Ach, to jsou ale nesmysly,“ zlobila se Natasha. „Jak jí to může procházet?“

„Tak už se do toho dejme,“ odsekl druhý chlapec.

„Ano, no…“ řekl Lyle. „Musíte pochopit, jak je to důležité. Odmítnout přímý rozkaz autorizovaného učitele je…“

„Proč s ní nikdy nic neuděláte?“ vyjela na něj Natasha. „Tohle dělá vždycky a vždycky jí to projde.“

„Nech ji být,“ obořila se na ni Luna.

„Tobě do toho nic není.“

„A tobě snad jo?“ odsekla Luna. „Chceš se bít, tak zkus nastoupit proti mně.“

„Nemusím…“ začala Natasha vztekle. Kluk s brýlemi začal mluvit přes ni, a jak Luna, tak mladý Sikh začali naopak překřikovat jeho, čímž se rozpoutal hlasitý poprask.

„Ticho,“ řekl Lyle. „TICHO!“ Postupně uposlechli. Všech pět studentů zmlklo a mračilo se jeden na druhého.

„Jak jsem říkal,“ začal Lyle, potom se podíval na Anne a zase zmlkl. Anne se nepohnula. Její postoj nebyl konfrontační, hleděla však na Lylea s tiše zdvořilým výrazem. Lyle se podíval na Lunu, pak na Natashu.

Bylo snadné číst Lyleovi myšlenky. Chtěl Anne donu-

tit, aby poslechla, neuměl ale přijít na způsob, jak toho dosáhnout. Alternativou bylo nechat nastoupit Lunu, jenže to taky nechtěl udělat pro případ, že by to naštvalo mě. Nakonec Lyle udělal to, co Lyle dělá vždycky: nechal rozhodnutí na jiných. „No“ řekl a podíval se na mě. „Kdyby to tvojí učednici nevadilo.“

Kývl jsem na Lunu. „Zeptej se jí.“

„No,“ zopakoval Lyle. „Správně. No. Natasho a, tedy, Luno. Vezměte si ohniska.“

Natasha šeptala něco chlapci s brýlemi. Vydal jsem se za Lunou ke stolu v koutě, Anne se tam však dostala jako první. „Nemusíš to dělat,“ řekla tiše.

Anne je vysoká a štíhlá, jen o několik centimetrů menší než já, a tmavé vlasy jí rámují obličej ve tvaru trojúhelníku obráceného dolů. Vypadá asi na dvaadvacet, na Lunin věk, takže je na učednici trochu stará – většina učedníků povýší na tovaryše asi v jednadvaceti. Její oči mají zvláštní rudohnědou barvu a jsou zkosené, což jí dodává lehce kočičí vzhled, a její pohyby působí velmi klidně. Je úchvatná, kvůli nenápadnému chování však má tendenci zanikat.

Luna je docela jiná. Je střední výšky, má vlnité hnědé vlasy vyčesané do drdůlků a světlou pleť, kterou zdědila jak po italském otci, tak po anglické matce. Snadno by splynula s davem, kdyby do něj někdy dobrovolně vkročila, což neudělá. Dříve mívala v očích neustále vzdálený pohled, v těchto dnech ale působí živěji, jako by byla víc propojená se světem. Když Anne promluvila, Luna na ni rychle pohlédla a automaticky ustoupila. „Nelam si s tím hlavu.“

„Nechci, aby ses kvůli mně dostala do maléru.“

Luna pokrčila rameny. „Stejně mi šla na nervy.“

Anne stála zády ke mně, když jsem se k nim však přiblížil, otočila se a lehce sklopila hlavu. „Dobrý den, pane Verusi."

„To oslovení nesnáší," varovala Luna, aniž by vzhlédla. „Prostě mu říkej Alexi."

Anne pohlédla ze mě na Lunu. „Ach…"

Zpovzdálí se ozval ostrý hlas. „Anne."

Vzhlédl jsem a zjistil, že se na nás mračí mladý Sikh. Rychle na Anne mávl. „Omlouvám se," řekla Anne. „Můžete mě na okamžik omluvit?"

Díval jsem se za ní. „Je velice zdvořilá, že?" poznamenal jsem, jakmile byla z doslechu.

„Taková je pořád," odvětila Luna mimoděk. „Fajn, pomoz mi. Netuším, jak tohle použít."

Mladý Sikh hovořil tlumeně s Anne a prudce při tom gestikuloval. Byl ode mě odvrácený, jeho postoj však působil napjatě. Ještě chvíli jsem je sledoval, pak jsem zakroutil hlavou a otočil se zpátky k Luně. „Fajn. Kolik vás toho Lyle naučil?"

„Spoustu o tom, jak se klanět a dělat pukrlata."

„Takže začneme od začátku." Kývl jsem na obrovské ladičky na obou koncích tělocvičny. „Ty keramické věci jsou azimutová soubojová ohniska. Po aktivaci vytvoří okolo osoby, na kterou jsou zacílené, konverzní pole. To absorbuje veškerou vnější magickou energii, která se jím snaží proniknout, a mění ji ve světlo. V podstatě je to širokospektrální štít. Když tě zasáhne magický útok, objeví se záblesk, to je ale všechno. Boduje se právě podle nich. Jeden záblesk, jeden bod."

Luna kývla. „Dobře."

„To pokrývá obranu. Někteří mágové ale nemůžou útočit magií přímo." Ukázal jsem na stůl. „Tady přichází

na řadu ohniskové zbraně. Fungují jako vodiče. Vysíláš skrze ně svoji magii. Když s ní protivníka praštíš, aktivuje se konverzní pole."

Na stole, na který Luna hleděla, ležely zjevně cvičební zbraně. Výběr nebyl veliký a vypadaly omšele a otlučeně: podobné věci jsem viděl v prodeji s velkou slevou. Luna zaváhala, pak vzala do ruky meč z nějakého světlého dřeva. Když se ho dotkla, obklopila ho stříbřitá mlha její kletby a vsákla do něj.

Luna je adeptka, ne mág. Adepti stojí na magické hierarchické pyramidě o stupínek pod mágy a jsou to vlastně takoví mágové s jedním jediným kouzlem. Neznamená to, že by byli slabí – adepti popravdě tráví tolik času cvičením a zdokonalováním svého jediného kouzla, že v něm jsou fakt dobří – nemají ale takový rozsah a variabilitu schopností jako mágové. Luna je nezvyklá v tom, že její magie nepochází zevnitř, nýbrž zvenčí: její magie je vlastně kletbou, která se předává z dcery na dceru. Jí přináší štěstí, všem ostatním ovšem smůlu, a to od říznutí se o papír až po zásah bleskem, záleží to na tom, jak opatrná je a jak moc se k ní přiblížíte.

Podobné kletby obvykle působí věčně, v tomto případě se však stalo něco zvláštního. Kletba s Lunou vyrostla a vpletla se do ní natolik, že se nedá odstranit – jenže stejně jako je kletba její součástí, je i ona součástí kletby a za poslední rok se ji naučila ovládat. Nedokáže ji vypnout a rozhodně si nemůže dovolit se někoho dotknout, stala se však mnohem lepší v jejím odklánění od lidí, kterým nechce ublížit – nemluvě o jejím obracení proti těm, kterým ublížit chce.

Adepti nemají přímo zakázáno stát se učedníky, není to však rozhodně běžné. Zatím se o tom nikdo nezmí-

nil, zčásti proto, že nikdo nechce být tím, kdo se jako první postaví mezi mága a jeho učednici, a zčásti proto, že Lunina magie stále zůstává z velké části neprozkoumána, dost mágů tak nepozná rozdíl mezi mágem nahodilosti a adeptem nahodilosti. Dřív nebo později to asi způsobí potíže, s tím si ale budu dělat starosti někdy jindy.

Luna si prohlížela meč, zatímco její kletba se kolem něj líně obtáčela. Když na Luninu kletbu pohlédnu očima mága, připomíná stříbřitě šedou mlhu, která se neustále pohybuje a mění, stoupá jí z kůže a vsakuje do všeho okolo ní. Pro živé tvory je to jed, neviditelný a dokonale smrtící. Viděl jsem lidi přežít dotyk Lunina prokletí jen s modřinami – taky jsem ale viděl, jak jeden muž zahynul brutální smrtí do několika vteřin potom, co se jí dotkl. Proto je její kletba tak nebezpečná – nedá se předpovědět, co se stane. „Co mám dělat?“ zeptala se Luna.

„To co děláš,“ odvětil jsem. „Dokud ho budeš držet v ruce, tvoje magie ho bude nabíjet.“

Luna s pochybnostmi pohlédla dolů. „Nevypadá to…“

„Jako by se něco dělo?“

„Jo.“

Usmál jsem se. „Ohniska jsou závislá na tom, kdo je používá. Tvoje magie je jemná, takže i výsledný efekt bude jemný.“

„Opravdu nevadí, když ji tím praštím?“

„Azimutový štít je dost silný na to, aby absorboval většinu magického zásahu. Nesedej na ni, pár úderů jí ale neublíží.“

Uvědomil jsem si, že se v místnosti rozhostilo ticho. Když jsem vzhlédl, spatřil jsem, že na nás všichni čekají. Natasha stála na jednom konci azimutové arény. Na roz-

díl od Luny neměla žádnou zbraň. „Luno?“ řekl Lyle. „Jsi připravená?“

Luna kývla. „Připravená.“ Vstoupila do arény. Viděl jsem, jak se Lyle soustředil a vyslal svoji magii. Můj magický zrak mi ukázal, jak se obě ohniska rozzářila mocí a z energie, která z nich začala proudit, se kolem dívek utkal štít. Luna sebou trhla a ohlédla se, když se jí magie dotkla. Viděl jsem, jak stříbřitá mlha její kletby zablikala, zkroutila se a splynula se štítem. Natasha se tvářila prostě znuděně. Anne a dva chlapci si v rozestupech stoupli ke stěnám.

„No,“ řekl Lyle. „Tak třeba souboj na tři body. Připravit a… teď!“

Luna zvedla meč a vyrazila vpřed a okolo Natashiných rukou se rozzářilo modré světlo.

Bojovaly spolu na tři body. Na konci souboje byl stav tři-nula. Natasha a Luna vybojovaly ještě další dva. Na konci každého byl stav opět tři-nula.

Nebylo to tím, že by Luna byla nešikovná ani nic takového. A v boji není žádný nováček; někteří plně kvalifikovaní mágové se nezúčastnili tolika bojů jako Luna. Jenže všechny bitvy, v nichž jsme s Lunou doposud bojovali, byly podlé, smrtící střety, ve kterých bylo dovoleno úplně vše, ve kterých musíte bodnout protivníka do zad dřív, než on může provést totéž vám. Duel je něco docela jiného. Není to opravdový boj; je to sport s pravidly a omezeními a rozhodčím. Zvítězit v souboji a přežít ve skutečné bitvě jsou dvě úplně rozdílné věci, a být dobrý v jednom nezbytně neznamená být dobrý v tom druhém.

Lunina protivnice Natasha nebyla nijak zvlášť silná ani rychlá. Jenže jako všichni mágové živlů měla vel-

kou výhodu dlouhého dosahu. Luna se musela dostat až k Natashe, aby ji praštila, kdežto Natasha mohla jednoduše srazit Lunu k zemi vodním proudem.

Což udělala. Opakovaně.

Když Lyle souboj konečně ukončil, čekal jsem na Lunu u stolu. Pohybovala se prkenně, poznal jsem však, že se spíše zlobí, než že by ji něco bolelo. „Dobrá práce," pochválil jsem ji, když ke mně dorazila.

Podívala se na mě.

„Myslím to vážně."

„To je tvoje představa dobré práce?"

„V prvním souboji všichni prohrají," ujistil jsem ji. „Záleží jenom na tom, že jsi to nevzdala."

„Věděl jsi, že prohraju až s takovým rozdílem?"

„Nepodíval jsem se."

Natasha hovořila a smála se s chlapcem s brýlemi a živě gestikulovala, jak znovu prožívala to, jak srážela Lunu na zem. „Dobrá," zvolal Lyle. „Charlesi, Variame, co kdybyste to teď zkusili vy?"

Podíval jsem se na Lunu. Byla podrážděná a očividně zahanbená svojí prohrou… a přesto vypadala líp než kdy předtím. Když před rokem a půl poprvé vešla ke mně do obchodu, byla zamlklá, rezervovaná a zásadně neprojevovala city. Učednický výcvik není snadný, Luna se do něj však plně zapojila; našla své místo ve světě. „Tak pojď," řekl jsem. „Nabídli nám práci."

Věděl jsem, že se mě Lyle nepokusí zastavit, když odvedu Lunu z hodiny, a taky nepokusil. Jak se za námi zavíraly dveře, zahlédl jsem, jak si dva chlapci, Charles a Variam, stoupli naproti sobě v aréně. Krátký pohled do budoucnosti mi prozradil, že tento souboj bude mnohem zajímavější než ten předchozí.

2

„Ztrácejí se učedníci," řekl Talisid.

Místnůstka na konci chodby byla zařízená tak trochu jako kancelář, na malém stole tu stál starý počítač. Zašlé fotografie na stěnách ukazovaly různé sportovní týmy a okno nabízelo výhled na londýnské střechy. Talisid seděl za pracovním stolem, zatímco Luna se mlčky uvelebila na stole v protějším koutě. Přistoupila na Talisidovu žádost o zachování mlčenlivosti a teď poslouchala s nastraženýma ušima.

„Odkdy?" zajímal jsem se.

„Víte, že z učednického programu vždycky část účastníků vypadne," řekl Talisid. „Někteří to vzdají. Jiní selžou u zkoušek. Další – není jich mnoho, přesto víc, než by se nám líbilo – přejdou k temným. A ještě dalším se něco stane. Ta poslední skupina je, naštěstí, velmi malá. Za posledních několik týdnů si ale několik mágů všimlo, že mizí víc učedníků, než by mělo. No, pověřili jsme někoho, aby to prověřil, a odhalili jsme velmi znepokojivé skutečnosti. Za poslední tři měsíce zmizeli z programu tři učedníci. Nenašli jsme žádný náznak toho, že by to vzdali, odešli nebo je potkala nějaká nehoda. Jednoduše zmizeli."

„Jenom učedníci? Žádní dospělí mágové?"

„Tak to aspoň vypadá, je ale těžké to přesně určit. Tovaryši a mistři nás nemusí zpravovat o tom, kde zrovna jsou, tak jako učedníci."

„Existuje nějaký vzorec těch zmizení?"

„Žádný jsme nenašli."

„Nějací podezřelí?"

„Tedy." Talisid se na mě zadíval. „Jedna možnost je očividná, že ano?"

Mlčel jsem. Luna pohlédla z Talisida na mě. „Ehm…?" řekla po chvíli.

„Temní mágové," vysvětlil jsem. „Rekrutují." Zadíval jsem se na Talisida. „Myslíte si, že si nabírají nové kandidáty."

„Nebo sklízejí," dodal Talisid.

Zavládlo ticho. „To by netolerovala ani Rada," řekl jsem nakonec.

„Ne," souhlasil Talisid. „Vedlo by to k nové válce."

„Ano. Ale nemáte žádný důkaz."

Chvíli jsme všichni mlčeli, pak jsem zakroutil hlavou. „Proč to tajnůstkářství?"

Jak Luna, tak Talisid na mě pohlédli. „Nestačí to," namítl jsem. „Fajn, je to průšvih. Tohle si ale může s trochou námahy zjistit každý mág. Vlastně to vypadá, že o tom už spousta z nich ví. A pokud ano, pak jim určitě dojde to co teď mně. Proč je tak důležité udržet to v tajnosti?"

Talisid na mě chvíli hleděl. „Kdybyste chtěl najít zmizelého učedníka," řekl, „jak byste na to šel?"

„Kdybych měl k dispozici zdroje Rady?" Zvážil jsem to a pokrčil rameny. „Použil bych lokalizační magii a obyčejnou detektivní práci. Potom bych si sehnal mága času a požádal ho, aby prozkoumal poslední místo, kde pohřešovaného viděli."

Talisid kývl. „To všechno jsme udělali."

„Nepomohlo to?"

„Nepomohlo to."

„Závoje?"

„Ano. A ještě něco jiného. Ve všech případech zmizeli učedníci někam, kam je nebylo možné vystopovat. Neexistují žádní svědci, žádné fyzické důkazy. A jakmile zmizeli, už se nevrátili." Talisid měl v očích ponurý pohled. „Všechna zmizení proběhla hladce. Příliš hladce. Kdyby šlo o obyčejné únosy, už jsme měli najít nějakou stopu. Jiného učedníka, svědka, něco, co někdo někde zaslechl… prostý zákon pravděpodobnosti říká, že jsme měli najít aspoň *něco*. My ale nenašli absolutně nic. Vypadá to, jako by se všichni ti zmizelí učedníci prostě rozplynuli." Talisid pomalu zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že jde jenom o štěstí. Myslím, že dostávají echo zevnitř. Někdo s interním přístupem k učednickému programu světla vynáší informace o tom, kde se dají učedníci najít a jak se dají zastihnout o samotě."

V kanceláři se rozhostilo ticho. Venku na střeše se objevil záblesk bílé: želvovinová kočka. Vyplížila se zpoza komína, líně se protáhla, zapřela se o okraj střechy a seskočila z dohledu, dolů na balkon pod sebou.

„Nevíte, komu věřit," řekl jsem nakonec.

Talisid kývl.

„Mně ale věříte."

„Nejste přímo napojený na Radu," pravil Talisid. „Navíc považuju za… nepravděpodobné, že byste byl odpovědný za něco takového." Vyrovnaně se na mě zadíval. „A je tu ještě jedna věc. Jestli obviníme někoho bez důkazů, nejenže způsobíme velkou roztržku, skuteční vi-

níci si ale začnou dávat mnohem větší pozor. Musíme si být jistí a musíme mít důkazy."

Chvíli jsem o tom přemýšlel, pak jsem potřásl hlavou. „Takže nemáte žádná vodítka, nesmím požádat o pomoc žádného mága světla, a i když zjistím, kdo za tím je, bez důkazů to bude k ničemu. Nežádáte málo, že ne?"

„Varoval jsem vás, že to bude těžké."

„Nedělal jste si srandu. Poskytnete nám aspoň kopie toho, co už jste zjistili, že?"

„Něco trochu lepšího." Talisid mi podal tlustou hnědou složku. „Můžu vás spojit s tím, kdo pátrání vedl." Pousmál se. „Věřím, že ho znáte."

Otevřel jsem složku, nalistoval jméno na konci a zasmál se. „Fajn. Takže aspoň nějaké pomoci se mi dostane."

„Doufejme, že to bude stačit." Když Talisid vstal, jeho úsměv byl pryč. „Obávám se, že nic z toho, co jsem zatím zkusil, nikam nevedlo. Proto doufám, že uspějete, protože pokud ne, pak nevím, kdy ta zmizení ustanou." Kývl na nás. „Verusi, Luno. Hodně štěstí."

Než jsme se vrátili zpátky do tělocvičny, vzrušení z duelu Charlese a Variama už odeznělo. Všechno, co vzplálo, bylo opět uhašeno, nábytek tak pouze doutnal, a Lyle dělal Charlesovi a Variamovi kázání. „… absolutně neakceptovatelné," říkal. „Absolutně neakceptovatelné! Mohli jste jeden druhého zabít, a to už nemluvím o všech okolo! Duel je formální zkouška dovedností, ne žádná hospodská rvačka. Máte dodržovat tradice Rady…"

„Co se stalo?" pošeptala mi Luna.

„Mám pocit, že Charles a Variam se moc nemusí," zamumlal jsem.

„A ještě jedna věc…" Lyle nás zahlédl a zmlkl. Jeho

výrazem se mihla frustrace, načež rozhodil rukama. „Běžte! Hodina skončila! Můžete jít!“

Učedníci se rozešli, sebrali své kabáty a sbalili si brašny. „Tak kde začneme?“ zajímala se Luna.

„Vrátíme se zpátky do obchodu,“ řekl jsem. „Napřed si musím projít materiály od Talisida.“

Krátký dřevěný meč, který Luna použila jako ohnisko, pořád ležel vedle její brašny. S úšklebkem ho vzala do ruky a vrátila ho na stůl. „Nenávidím tu věc,“ přiznala, když se ke mně vrátila. „Měla jsem z ní špatný pocit.“

„Jak špatný?“

„Jako by měla špatnou velikost. Jako by mě škrábala. Jako by s ní moje magie celou dobu bojovala.“

„Hm.“ Zadíval jsem se na Lunu a přemýšlel. „Možná nadešel čas, abychom ti sehnali ohniskovou zbraň.“

„Prosím, tuhle ne.“

Zakroutil jsem hlavou. „Ne pokud na ni tvoje magie reagovala tak zle. Zkus nějakou jinou.“

Ohniska na stole tvořily pouze meče a hole. Luna je brala postupně do ruky a vždy se s nimi několikrát na zkoušku ohnala. Já ji zatím sledoval magickým zrakem a uvědomil jsem si, že Luna má pravdu: její magie s těmi zbraněmi *opravdu* bojovala. Byla jimi přitahována a vlévala se do nich, jenže místo aby jimi dál protékala, vypadalo to, jako by na ně útočila a snažila se je zničit. „Hm,“ řekl jsem nakonec.

„Mám z nich špatný pocit,“ zopakovala Luna.

„Nesedí ti.“ Zabubnoval jsem prsty. „Možná pro tebe není meč správnou zbraní. Budu o tom muset popřemýšlet.“

Soustředil jsem se na Lunu, takže jsem si nevšiml, že

se ke mně někdo blíží, dokud se ta osoba neocitla přímo vedle mě. Napůl jsem očekával Lylea, když jsem však zhlédl, zažil jsem překvapení. Byla to dívka, se kterou Luna bojovala, Natasha. „Ahoj!“ řekla Natasha Luně. „Jsi v pořádku?“

Luna k ní vzhlédla a zase se rychle odvrátila. „Jsem v pohodě.“

„Ach, dobře. Poslyš, jenom jsem tě chtěla varovat. Fakticky se s ní nechceš stýkat.“

„S kým?“

„*S ní*,“ zašeptala Natasha a ukázala hlavou na Anne a Variama na opačném konci místnosti. „S Anne.“

„Proč?“

„No, víš kdo je, ne?“

Luna na Natashu nechápavě hleděla.

„Panebože, ty to nevíš!“ Natasha si zakryla oběma rukama ústa a vykulila na Lunu oči. „Opravdu jsi nic neslyšela?“

„Neslyšela co?“

„*Fakt* bys měla být opatrnější.“ Natasha zakroutila hlavou. „Nemůžu uvěřit, že sis to nezjistila.“

Luna mlčela. Natasha ještě chvíli čekala, pak se poddala, ztišila hlas a naklonila se blíž. „Učil ji temný mág,“ zašeptala Natasha. „Ji a toho druhého kluka, Variama. Oba byli jeho učedníci. A víš, co udělali pak?“

Luna neodpověděla. „Začali pracovat pro *netvora*,“ pokračovala Natasha šeptem. „Pro démona. Za ním teď jdou. A nikdo neví kam.“

„Když nikdo neví, kam chodí, jak víš, že pracují pro netvora?“

Natasha se na Lunu podrážděně podívala. „Mluvím *vážně*. Viděla jsi, jaká je. Je neuvěřitelně drzá na všechny

učitele a odmítá dělat, co po ní chtějí. Tahat se s ní je fakticky špatný nápad."

Luna na Natashu mlčky hleděla. „Víš," řekla nakonec, „o mně říkají to samé."

Natasha Luně oplatila pohled, pak pokrčila rameny. „No, neříkej, že jsem tě nevarovala." Obrátila se k místu, kde jsem po celou dobu tiše stál, a vskutku skvěle zahrála, že si mě až teď všimla. „Ach, ahoj, mágu Verusi. Mějte se!"

Luna se za Natashou dívala a vrtěla hlavou. „Já ji opravdu nenávidím."

Vydal jsem neutrální zvuk. Osobně jsem s Lunou soucítil. Natashina řeč zněla jako čirá snaha dělat potíže a dokonale si ji načasovala tak, abych ji slyšel i já. Přesto ve mně vyvolala neklid.

Lyle a Charles odešli, zatímco jsme spolu mluvili, a i Natasha teď byla na cestě ven. Anne a Variam spolu tiše hovořili. To, jak se k sobě choulili, ve mně vyvolalo dojem, že nechtějí, aby je někdo slyšel. Jak jsme se k nim blížili, nahlédl jsem do budoucností, ve kterých jsem se je pokusil špehovat. Ve většině mě zmerčili, v jedné se mi ale přece jen podařilo zachytit několik slov.

„… jistá, že je to on?" říkal Variam tiše.

„Ano," potvrdila Anne. „Právě odešel…"

Variam si mě všiml a rychle dal Anne znamení. Budoucnosti, ve kterých pokračovali v rozhovoru, zmizely, jak se oba otočili a sledovali nás. Anne se usmála na Lunu a zamávala jí. „Tak zítra."

„Jasně!" odvětila Luna. Variam neřekl nic, po celou dobu z nás však nespustil podezřívavý, obezřetný pohled.

Cestou ven z budovy Luna mlčela a mlčela, i když odemkla kolo od zábradlí a společně jsme zamířili k mému obchodu. Z Islingtonu do Camdenu je hezká procházka a navzdory zimě bylo slunce dost teplé na to, aby cesta byla příjemná.

Šli jsme volným krokem, oba po chodníku a Luna mezi námi vedla kolo. „S Anne ses setkala před třemi měsíci, že?“ řekl jsem. „Na přijímací ceremonii.“

Luna kývla. „Kolik toho o nich víš?“ zajímal jsem se. „Chci říct, o ní a Variamovi.“

„Ona o sobě moc nemluví.“ Lunin hlas byl plný pochyb a já věděl, že i ji to znepokojuje. „A Variam nemluví vůbec. Myslela jsem si, že mě prostě nemá rád, chová se tak ale ke všem.“

„Vždycky se objeví spolu?“

„Většinou. Anne dříve chodila sama, teď ale bývají pořád spolu. Variam ji nespouští z očí. Je dost těžké s ní mluvit, když se ti pořád mračí za zády.“

„Chodí spolu?“

„Anne tvrdila, že ne.“ Luna se zamračila. „Já Variamovi nerozumím. Pořád ji sleduje, chová se ale, jako by ji ani neměl rád.“

Chvíli jsme šli mlčky. Vzduch byl čerstvý a kolem důležitě svištěla auta. Minula nás cyklistka. Seděla vzpřímeně a v košíku vpředu na kole měla uložený nákup, kvůli kterému kolo cestou rachotilo. „Myslíš, že je to pravda?“ zajímala se Luna.

Věděl jsem, že mluví o tom, co říkala Natasha. „Když vezmeme v úvahu tendenci přehánět…“ Zakroutil jsem hlavou. „Já nevím. Na těch dvou ale *je* něco divného.“

„Třeba začali pozdě, ne?“ nadhodila Luna. „Jako já.“

„Co jsem viděl, Variam je na to příliš dobrý.“

Luna šla dál a mračila se. „Záleží na tom?“ řekla. „Jestli byli předtím učedníky temného?“

„Jsou temní mágové a temní mágové,“ pravil jsem. „Slyšel jsem, že někteří se ke svým učedníkům nechovají špatně. Ostatní…“ Pokrčil jsem rameny. „Jedno je jisté – Radě by na tom záleželo. *Vysvětlovalo* by to, proč jsou pořád učedníky. S takovou minulostí by pro ně bylo obtížné najít sponzora.“

„To se stalo i tobě, že?“ řekla Luna. „Býval jsi učedníkem temného, ale dostal ses ven.“

Neodpověděl jsem. „Alexi?“ ozvala se znovu Luna. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Opravdu nechci…“

„Co je vlastně Rada?“

Překvapeně jsem se k Luně otočil a zjistil, že hledí přímo na mě. Modré oči měla vážné. Zimní slunce svítící přes střechy zvýrazňovalo vlny v jejích světle hnědých vlasech. „Jak to myslíš?“

„Vím, že všechno řídí a tak…“ Luna se zarazila. „Chci říct, co vlastně…?“ Znovu se odmlčela, upřela pohled dolů na chodník a zamračila se. „Je to… Fajn. Když jsi mi o Radě světla a o temných mázích řekl poprvé, myslela jsem si, že světlí jsou ti hodní a temní ti zlí. Pak se stala ta věc s Griffem.“ Luna se nevědomky dotkla pravé paže. „A ta s Levistem a Belthasem. A já teď s nimi trénuju. A dál pracujeme pro Talisida.“ Luna ke mně vzhlédla. „Měla bych jim věřit nebo ne?“

Šli jsme mlčky a já se snažil přijít na to, jak odpovědět. „Je snadnější pochopit temné mágy než světlé,“ řekl jsem nakonec. „Temní mágové jsou… no, asi upřímní. Jsou to parchanti, ale upřímní parchanti. Říkají na rovinu, co si myslí, a žijí podle toho. Světlí mágové

jsou mnohem komplikovanější.“ Pohlédl jsem na Lunu. „Víš, jak to chodilo za starých časů? Než vznikla Rada světla?“

Luna zakroutila hlavou.

„Tak jo. První, co musíš pochopit, je, že tehdy existovalo mnohem víc magických stvoření. A tím myslím *fakt* hodně. Představ si každotýdenní seriál o monstrech. Až na to, že hrdinové nevyhrávali tak často jako v televizi, a když vítězila monstra, umírala spousta lidí. A někdy se stávalo, že monstry byli sami *mágové*. Už tehdy existovali temní, a jestli je jenom půlka příběhů pravdivá, moderní temní vedle nich vypadají *mile*.

No, světlí mágové se tomu vzepřeli. Věřili, že by měli používat svoji moc k ochraně ostatních. Nejenom mágů, ale i obyčejných lidí. Chtěli svět, ve kterém by lidské bytosti nemusely žít ve strachu z netvorů. A právě o to se zasadili. Identifikovali nejnebezpečnější magické tvory a odhalili jejich slabiny. Vyhledávali ty, kteří se živili lidmi, a ničili je. Střežili vesnice a města. Bránili temným mágům stát se tyrany. Dělali to stovky let.“

„Tak co se stalo?“ zajímala se Luna.

„Vyhráli,“ odvětil jsem jednoduše.

Luna se na mě zvědavě zadívala. „Dám ti příklad,“ řekl jsem. „Upíři.“

„Jsou skuteční?“

Kývl jsem. „Ne všechny příběhy jsou pravdivé, jejich základy ale ano. Upíři byli nadpřirození predátoři, kteří se živili životní silou lidí tak, že pili jejich krev. Žili věčně, nebo dokud je něco nezabilo, a čím byli starší, tím byli silnější. Jejich moc se podobala magii mysli – mohli svoji kořist ovládnout, donutit ji dobrovolně se vrátit, aby se z ní mohli živit. A uměli vytvářet další, jako byli oni.

Jeden upír dokázal ovládnout celé město a taky to dělal. Jeden čas vládli většině světa.

Pak se mágové zorganizovali. Frakce světla a tmy se sjednotily jenom třikrát v dějinách a tohle byl jeden z těch případů. Třebaže se neshodli prakticky na ničem jiném, věděli, že se nechtějí stát potravou upírů. Rozdrtili armády, které upíři ovládali, a následně se pustili za samotnými upíry a jednoho po druhém je vyhladili. Ne jenom některé – všechny. Skoro sto let pečlivě pátrali, aby se ujistili, že dostali každého z nich." Pokrčil jsem rameny. „Teď už žádní upíři nejsou."

Luna mlčela.

„Stejná věc potkala většinu fakt hnusných netvorů," pokračoval jsem. „Mantichory, zlobry, noční běsy. Ti chytří uprchli do jiných světů nebo se ukryli. Ti, kteří to neudělali, byli uštváni. Mágové zakusili, jaké to je, být kořistí, a vůbec se jim to nelíbilo. Chtěli zajistit, že lidstvo bude stát na vrcholu potravního řetězce. A taky to udělali. A odvedli tak skvělou práci, že většina lidí dneska nevěří, že ti tvorové vůbec existovali."

Zmlkl jsem, za chůze nás tak doprovázel jen zvuk našich kroků na chodníku a cvakání Lunina kola. „Tohle je jeden z těch příběhů, který nekončí šťastně, že?" řekla Luna nakonec.

„No, městy se už v noci neplíží monstra," opáčil jsem. „Jenže Rada – no, bude to znít divně, její problém ale byl, že uspěla. Její členové chtěli, aby mágové chránili obyčejné lidi před magickým světem. Jenže když vymizeli netvoři, největší hrozbou magického světa se stali… mágové.

Původní účel, ke kterému byla Rada stvořena, už prakticky neexistuje. Pořád představuje největší moc v ma-

gické společnosti, dneska do ní ale lidé vstupují proto, že se chtějí na té moci podílet, ne proto, že by věřili v její cíle. Čas od času se sice nějaký netvor objeví a oni se ho zbaví, většinu času ale tráví tím, že soupeří o pozice." Povzdychl jsem si. „Nemyslím si, že by byli aktivně zlí. Aspoň ne většina z nich. Uzavřeli ale tolik kompromisů, že se na ně v podstatě nemůžeš v ničem spolehnout. Nejsem si jistý, jestli pořád vůbec v něco *věří*. Možná ve stabilitu. Ve status quo."

Luna o tom chvíli přemýšlela. „A co Talisid? Ten věří v původní misi Rady?"

„Uvidíme."

Můj obchod v Camdenu leží v malé boční uličce a uprostřed změti mostů a železničních tratí. Trochu vynáší, vydělával bych ale víc, kdybych dodržoval pravidelnou otvírací dobu, místo abych na dveře vyvěsil ceduli ZAVŘENO pokaždé, když mám na práci něco jiného.

Uvnitř obchodu vládnou ticho a chlad, velká okna vpouští dovnitř spoustu světla z ulice a ve vzduchu se vznáší slabá vůně bylin. V regálech se dají najít prakticky všechny falešné magické předměty, jaké vás jenom napadnou, od křišťálových koulí po exotické prášky, v neoznačeném koutku po straně, odděleném provazem, jsou pak vystaveny věci, které jsou *skutečně* magické. Dveře se tu zrovna netrhnou, obecně mi to tak ale vyhovuje.

Dal jsem si s Lunou oběd a ona pak musela jít; měla další hodinu s jinou skupinou učedníků v Kilburnu. Když odjížděla na kole, zamával jsem jí, a potom jsem zamířil nahoru do bytu, abych se pustil do hlášení od Talisida. Můj byt leží přímo nad obchodem a nabízí hezký výhled

na camdenské střechy. Usadil jsem se v křesle a pustil se do čtení.

Nikdy jsem neprošel formálním výcvikem vyšetřovatele, praxí jsem ale pochytil základy toho, co funguje a co ne. Popravdě si nemyslím, že bych v tom byl nějak dobrý, ostatní lidé ale předpokládají, že ano, a já se je nesnažím vyvést z omylu. Obvykle však nacházím věci tak, že podvádím a používám věšteckou magii. Jenže věštění v případě písemného hlášení moc nepomůže, proto jsem doopravdy nečekal, že bych v Talisidově složce našel něco, co by ostatním uniklo. Chtěl jsem hlavně zjistit fakta.

Zjistil jsem je a vůbec se mi nelíbila. Od začátku podzimu zmizeli beze stopy celkem tři účastníci učednického programu světlých. První před třemi měsíci; poslední před méně než čtrnácti dny. A zdálo se, že Talisid měl pravdu: nevypadalo to, že by to mělo přestat. Vzal jsem do ruky mobil a klepl na jedno ze jmen v adresáři. Telefon pětkrát zazvonil, než v něm cvaklo a na opačném konci se ozval hlas. „Haló?“

„Ahoj, Sondere,“ řekl jsem. „Zrovna si čtu tvoji zprávu.“

„Alexi!“ zvolal Sonder. „Takže tě Talisid *požádal* o pomoc? A ty jsi souhlasil?“

Sonder je časový mág a právě na něj jsem myslel, když jsem načrtl Talisidovi svůj plán. Překvapilo mě, když jsem zjistil, že už ho Talisid naverboval, po bližším zvážení jsem to ale asi měl očekávat. Sonder je možná mladý, je však i talentovaný. Pomohl mi se splétačem osudu a pak znovu na podzim proti Belthasovi a pokaždé odvedl velký kus práce. Skutečný důvod, proč mám Sondera rád, ale nemá nic společného s tím, jak dobře

umí nahlížet do minulosti – oblíbil jsem si ho, protože mu můžu důvěřovat. „Bude lepší nerozebírat to po telefonu," upozornil jsem. „Poslyš, potrvá ještě několik hodin, než si celou tu zprávu projdu. Sejděme se zítra v devět a dáme hlavy dohromady."

„Fajn. Přijde i Luna?"

„Ano, přijde i Luna."

„Skvělé! Takže se uvidíme."

Potřásl jsem hlavou a s úsměvem zavěsil. Přitom jsem si všiml, že mám zprávu. Přišla už dřív, byl jsem ale tak zahloubaný do hlášení, že jsem si jí nevšiml. Otevřel jsem ji.

To, co hledáš, je ve Fountain Reach.

To bylo vše. Zamračil jsem se a zkontroloval odesilatele. Zpráva přišla z e-mailové adresy bezplatného providera. Uživatelskou část adresy tvořil nahodilý sled písmen a číslic.

Kdo ji poslal?

O Fountain Reach se mnou ráno mluvila Crystal, připadalo mi to ovšem jako dost divný způsob, jak mě přimět tu práci vzít. Navíc jsme se nerozešli zrovna v dobrém.

„*Co hledáš*…" Co jsem hledal, byla příčina těch zmizení. A jen několik hodin potom, co jsem se rozhodl pustit do pátrání, mi někdo poslal anonymní tip. Jak příhodné.

Bylo to zatraceně *moc* příhodné. Bylo to příliš snadné. Možná má Talisid pravdu a jsem prostě cynik, upřímně jsem ale nemohl uvěřit tomu, že by mi někdo jen tak prozradil řešení celého problému. Musel to být nějaký trik nebo past.

Větší starosti mi dělala rychlost, s jakou k tomu do-

šlo. S Talisidem jsem se sešel sotva před několika hodinami a někdo už zjevně věděl, že jsem se do té věci zapojil. Špehoval někdo naši schůzku? Talisid a já jsme měli společnými silami sledování odhalit… možná. Mágové znají spoustu způsobů, jak získat informace. Jenže pokud byla síť jejich špehů tak dobrá, proč ji marnili na tak nešikovně nalíčenou past?

Přemítal jsem o tom celou hodinu, nepřišel jsem ale na žádnou odpověď. Venku se z nebe vytratilo světlo a večer se proměnil ve studenou zimní noc. Připravil jsem si něco k večeři a snažil se dočíst hlášení, moje myšlenky se však neustále vracely k textovce. Uvědomil jsem si, že uvažuju o tom, jak dlouho by trvala cesta do Fountain Reach, a důrazně jsem ten nápad vytlačil z mysli. Měl jsem dost starostí i bez toho, abych aktivně vyhledával další. Přesto ve mně ta věc neustále hlodala.

Vágně jsem očekával, že se Luna vrátí, a po celý večer jsem nespouštěl ze zřetele potenciální budoucnosti. Když jsem uviděl, že se brzy ozve zvonek, odložil jsem složku s úlevou stranou. Pak jsem se ale podíval znovu a zarazil se. K mým dveřím *dorazí* dívka – jenže ne Luna.

Chvíli jsem tam seděl a mračil se, pak jsem zamkl složku do zásuvky. Strčil jsem si do kapsy několik předmětů a sešel dolů.

Můj obchod působí po setmění strašidelně. Venku na ulici panuje klid, a třebaže hukot města v pozadí nikdy neztichne, okolní obchody se po zavírací době úplně vyprázdní. Uvnitř tiše stály regály a předměty na policích vytvářely ve tmě prapodivné tvary. Přední část obchodu zalévala žlutá zář pouličních lamp, jejichž světlo pronikalo okny, dopadalo na hůlky ve vitrínách a odráželo se od kovových čepelí ve stínech u stěny. Sáhl jsem pod pult

a z tajné police vzal dýku s úzkou čepelí. Poté jsem zůstal stát sám ve tmě a čekal jsem.

Uplynulo pět minut.

Z ulice ke mně dolehlo hrdelní vrčení motoru auta. Přiblížilo se, a následně se ozvalo křupání pneumatik, jak zahnulo k obchodu. Poté vrčení zesláblo v předení, a nakonec utichlo úplně. Otevřely se a zase zavřely dveře vozu a ozvaly se kroky, které se zastavily přímo u dveří. Po chvíli se v zadní chodbě rozezněl zvonek.

Počkal jsem dvacet vteřin – dost dlouho na to, aby někdo mohl nahoře nechat práce a sejít dolů – pak jsem otevřel.

Venku stála Anne. Po vyučování se převlékla a nyní měla na sobě svetr s dlouhými rukávy a tenké kalhoty, obojí v odstínech šedé a hnědé, které splývaly s nocí. Měl jsem zvláštní pocit, že se snaží splynout s okolím. „Dobrý večer, pane Verusi."

„Alexi stačí," řekl jsem. Za Annou stál vůz, ve kterém přijela. Byl to sedan, velký a elegantní. Jeho linie se ve svitu pouličních lamp stříbrně leskly a přední kapotu zdobilo ozdobně psané písmeno B. Za volantem seděl muž. Ve tmě byl špatně vidět, nabyl jsem ale dojmu sehnuté postavy a nepřátelských očí. „Jdeš za Lunou?"

„Ach… ne. Děkuju." Anne zaváhala. „Jsem tu, abych vám předala pozvánku."

Mrkl jsem. „Kam?"

„Do Tygřího paláce," řekl Anne. „Na schůzku zítra v osm večer."

O Tygřím paláci jsem nikdy neslyšel. „Kdo mě zve?"

„Lord Jagadev," pravila Anne. „Majitel klubu."

„Fajn." Pořád jsem byl trochu zmatený. „O jakou schůzku jde?"

„Budou tam i jiní mágové," řekla Anne. „Nemyslím si ale, že by šlo o nějakou zvláštní příležitost."

Nepoznával jsem ani název místa, ani jméno vlastníka, to však nebylo nijak překvapující. V magické společnosti jsem v podstatě vyvrhel a na večírky mě moc nezvou. Což ve mně vyvolalo očividnou otázku. „Podívej," řekl jsem. „Nechci být hrubý. Proč mě ale ‚lord Jagadev' vlastně zve?"

„Já nevím," přiznala Anne. Znělo to upřímně. „Dal mi seznam osob, které mám pozvat, neřekl ale proč."

„Vždycky děláš, co ti řekne?"

Anninou tváří něco prokmitlo a vypadalo to, jako by se stáhla do sebe. „Jakou mu mám dát odpověď?"

Dlouze jsem se na Anne zadíval. Necítil jsem z ní žádný klam, instinkty mě však varovaly, že se tu děje něco divného. Večírky mágů jsou i za nejlepších okolností nebezpečné. Jestli tam půjdu, kdo ví, do čeho se namočím.

Na druhou stranu jsou večírky mágů taky zlatým dolem informací a já si nerad nechávám ujít příležitost zjistit něco víc. Navíc jsem se během posledního roku naučil, že pokud se má něco stát, je lepší s tím něco udělat, než jen sedět a čekat. „Pověz mu, že tam budu," odvětil jsem.

„Udělám to."

Chvíli jsme tam stáli a mlčeli. „Chceš jít dovnitř?" nabídl jsem jí najednou. Sotva jsem ta slova vypustil z úst, toužil jsem se nakopnout. Bylo *skutečně* nevhodné položit takovou otázku učednici jiného mága, obzvláště o čtvrtinu mladší.

„Je mi to líto," odpověděla Anne. „Musím předat ještě jednu pozvánku v Archway."

„To je v pořádku," ujistil jsem ji. „No, bezpečnou cestu."

„Takže zítra.“ Anne se pousmála a zamířila zpátky k vozu. Na předním sedadle vozu jsem zahlédl rychlý pohyb; muž uvnitř odkládal stranou něco, co vypadalo jako mobil. Anne nasedla, dveře se s cvaknutím zavřely a motor znovu začal vrnět jako velká kočka. Sledoval jsem, jak se auto plynule rozjelo pryč ulicí, u křižovatky ve tvaru písmene T vyhodilo blinkr a zahnulo z dohledu.

Zavřel jsem a zamkl dveře. Zamyšleně jsem vrátil zpět do pochvy dýku, kterou jsem po celou dobu držel schovanou za dveřmi, a zamířil jsem nahoru do bytu.

Bylo neobvyklé, že jsem Anne pozval dovnitř, a zatímco jsem stoupal nahoru po schodech, uvažoval jsem, proč jsem to udělal. Vybavil se mi poslední pohled na ni – na to, jak Anne nastupovala do tmavého vozu se shrbenou postavou za volantem – a ucítil jsem záchvěv neklidu.

Moji ulici opět opanovaly tma a ticho a obchod byl prázdný. Nad střechami se z dálky neslo rytmické dunění hudby, venku se však nic nehýbalo. Stál jsem tam, mimoděk protáčel dýku v pochvě mezi prsty, a mračil se do prázdna. Venku za oknem zářila v bytových domech na opačné straně kanálu okna.

Měl jsem nepříjemný pocit. Žiju sám a už bych měl být zvyklý na ticho, které se v této části Camdenu po západu slunce rozhostí. Dnes večer mě na něm ale něco znepokojovalo.

Nebylo to tím, že by se právě stalo něco mimořádného. *Občas* mě na společenské dýchánky mágů přece jen zvou. Nestává se to často, ale stává se to. A poslat učednici předat pozvánku osobně nebylo neobvyklé… no dobrá, *bylo* to neobvyklé, ale ne neslýchané. Muselo mi to připadat divné proto, že už se tak dlouho neúčastním společenského dění.

To jsem si říkal, neklid mě ovšem neopouštěl.

Takové pocity nemívám často, když už je ale mám, naučil jsem se věnovat jim pozornost. Prošel jsem si nejbližší budoucnosti a zapátral v nich po nebezpečí, nic jsem však nenašel. Rozšířil jsem pátrání a hledal cokoli, co by mě mohlo ohrozit nebo na mě zaútočit.

Pořád nic.

Vyzkoušel jsem další půltucet způsobů, jak odhalit nebezpečí, a pořád nic. Nakonec jsem zkusil něco úplně jiného. Podíval jsem se, co by se stalo, kdybych prostě zůstal sedět ve své ložnici a nedělal vůbec nic.

Hodinu se nic nedělo, dvě hodiny, čtyři hodiny – pak aktivita. V brzkých ranních hodinách se u mých dveří objeví lidé. A ne obyčejní lidé – mágové. Budou se mnou chtít mluvit a budou to…

Zamračil jsem se. Dohlížitelé Rady.

To bylo divné.

Dohlížitelé jsou hlavní vymahači práva Rady, taková kombinace policie a oddělení vnitřních záležitostí. Existovala spousta důvodů, proč by mě mohli vyhledat, a jen velmi málo dobrých. Při pohledu do budoucnosti jsem zjistil, že naše setkání nebude nepřátelské, na druhou však ani přátelské. Přál bych si vědět, co přesně řeknou, když jsem se ovšem pokusil zaměřit na vzdálená vlákna, obrazy se začaly rozplývat a měnit. Je těžké předpovědět něco tak proměnlivého, jako je konverzace. Když ji předvídám na několik vteřin dopředu, jde to snadno, na několik *hodin* je to však prakticky nemožné. Pokusil jsem se soustředit na jediné vlákno a pevně ho uchopit.

Dohlížitelé mi kladli otázky. Byli podezřívaví. Snažil jsem se zaslechnout, na co se ptají, nedokázal jsem ale rozlišit detaily.

Přesunul jsem pozornost na začátek konverzace. To bylo lepší. Dohlížitelé teď říkali ve všech budoucnostech prakticky totéž jen s drobnými rozdíly, jednalo se totiž o věci, které se rozhodli říct ještě předtím, než je moje odpovědi navedly různými směry. Najednou jsem si uvědomil, co mi ta scéna připomíná: policisty vyslýchající podezřelého.

Zaostřil jsem své mentální čočky do krajností a snažil se vypíchnout konkrétní slova. Soustředil jsem se a skládal dohromady kousky z paralelních budoucností, čímž se mi podařilo získat aspoň útržky.

„… kde jste byl…?“

„… co jste dělal…?“

„… nějaký kontakt… po…?“

Frustrovaně jsem potřásl hlavou. K ničemu to nebylo. Ve všech budoucnostech moje budoucí já kladlo stejné otázky. Soustředil jsem se proto raději na odpovědi, které jsem získal od dohlížitelů.

„… vyšetřování…“

„… byla tady…“

„… naposledy… viděna živá…“

Strnul jsem. Budoucnosti, které jsem sledoval, se roztříštily a rozplynuly ve tmě.

Deset vteřin jsem tam jen nehybně stál, pak jsem se rozběhl ke dveřím.